

Došlo nam je i Valentinovo. Romantika je odjednom zakucala na velika vrata, dok sa svih strana iskaču srca, svih veličina i oblika, ruže, čokolade i natpisi »volim te«. Kao da ćemo otvorivši čokoladu, pronaći taj divan osjećaj. Ljubav.

Te dvije male riječi, imaju svoju težinu, no postale su prigodna banalnost, koju smo sveli na jedan dan u godini. Ljubav zapakirana mašnicom romantike, polako postaje kič kojim se kitimo, kako bismo pokazali svoje osjećaje. Nismo li im time oduzeli njihovo značenje?

Nismo li ljubav jeftino prodali?

Sve je više onih, koji odmahuju rukom i preziru taj, potrošačko nastrojani dan. No, kladim se da ipak, gotovo svaka žena, dok odmahuje rukom i govori kako je Valentinovo, jeftini potrošački trik, duboko u sebi, očekuje poneku sitnicu, jednu ružu, čokoladu ili iznenađenje neke druge vrste.

Muškarci, ne vjerujte im niti riječ.

A ženama, koje misle da muškarcima, romantika ne znači baš ništa, dok onako »hejterski« i cinično »ogovaraju« Valentinovo, moram reći da mislim, kako samo, dobro glume. I mnogi muškarci su romantični, a poneko iznenađenje, razveselit će ga do neba. Naravno, on kao tipični muškarac, nikako ne smije to pokazati. Ipak je muško.

LJUBAV ZA JEDAN DAN

Ali, kako sve u ovom materijalistički nastrojenom svijetu postaje »prigodničarsko«, tako je postala i ljubav. Valentinovo je zadnjih godina, dobilo na važnosti.

Pa se natjecanje tipa (što ćeš joj/mu pokloniti ili kuda ćeš ju/ga odvesti), proteže od onih jeftinijih, pa do onih, vrlo skupih varijacija na temu. Pa onda oni brojni savjeti, kako zablistati na Valentinovo, koji poklon odgovara određenom horoskopskom znaku, što će ju/ga oboriti s nogu i tako dalje. Nabranje bi se moglo zaista odužiti.

Čak i djeca u vrtiću slave Valentinovo, kao nešto...prigodno. Jer naravno, ljubav treba slaviti. I treba, ali ne taj jedan, dan u godini. Treba je slaviti svaki dan.

O djeci se mnogo priča tijekom Dječjeg tjedna, o ženama na Dan žena, o žrtvama nasilja, bolesnicima, alkoholičarima i ostalim ugroženim skupinama ljudi, jednom u godini. A nakon tog dana, nastaje muk.

Tako se dogodilo i ljubavi. Jadna ljubav. Ta jedinstvena sila, pokretač svijeta, univerzalan i predivan osjećaj. O njoj se ne treba pričati, prodavati je u obliku zgodnih čokolada, plišanih igračkica, parfema i kojekakvih, izmišljenih sitnica.

Ona se živi. Nju pokazujemo možda malim, ali svakodnevnim djelima. Svojim životom.

U gradu, gdje se često puta pitam, gdje je nestala ljubav, jesmo li je zaboravili i potisnuli, uslijed svih tih mračnih i teških problema, u gradu gdje je toliko razvoda, pa brak postaje nepoželjna kategorija, u gradu gdje si »cool« ako nisi vjeran partner, a mnoga djeca odrastaju bez ljubavi, pitam se, je li nam ljubav, možda zalupila vrata ili smo je otjerali daleko, izvan zidina ovog pomalo, tužnog grada?

Balašević je nekada pjevao, kako su sve prave ljubavi tužne. Postoje mnoge s tužnim krajevima, no nekako mi se čini, da nam je takvo mišljenje nametnuto. Kao da ljubav nije prava, ako nema neki dramatičan, fatalan i kobni završetak sa mnogo drame, suza i teatralnosti.

Ljubav bi trebala biti radost, a krajevi i novi počeci su nešto, od čega se sastoji život.

Ljubav također nije samo ona partnerska, mada kada govorimo o ljubavi, najčešće prvo pomišljamo na nju. Ljubav prema djeci, roditeljima, prijateljima, hobiju, poslu, prirodi, knjigama, glazbi... Popis je beskrajan...

Sve su lijepe i jednako vrijedne, samo je drugačija manifestacija.

Želim misliti i pouzdano znam, da mnogi od nas, imaju još mnogo, ljubavi u sebi.

Pustimo zaljubljenost i one ružičaste iluzorne naočale, kojima smo, često puta zaslijepljeni.

Zaljubljenost je lijep osjećaj. Leptirići u trbuhu, zanesenost i sve što ide uz to, daje nam osjećaj da smo živi. No, kada ona preraste u nešto, puno šire i veće od toga, tada je to, prava stvar.

Iako se ponekad čini, da je ona ljudska ljubav, čovjeka prema čovjeku, potpuno izumrla kategorija, osjećaj koji je odnesen vjetrom u neke udaljene krajeve, mislim da ima mnogo priča, koje svjedoče upravo suprotno. Samo se o njima ne govori mnogo.

A GDJE JE LJUBAV?

Moram priznati, da već jako dugo nisam čula o brakovima punim razumijevanja, poštovanja, uvažavanja i vjernosti. Koji su uz to dugovječni. O ponekom čitamo u novinama i to postaje, vijest s naslovnice. Pa tada, dobivamo osjećaj da ljubav nestaje.

No, ne nestaje zapravo ljubav. Gube se kategorije kao što su poštovanje, razumijevanje, prihvaćanje, podrška, pomoć, vjernost i borbenost. Borbenost, da s nekim prevladamo teškoće, životne probleme, da uložimo malo više truda, da »pregnimo« periode, kada baš i nije lako. A često puta nije.

Život je prepun prepreka, koje je nekako ipak, lakše savladati, kada imaš ruku, koja će te podići, kada se posklizneš.

I tako dolazi do one kobne »ne volim te više«. I do mnogih brakorazvodnih parnica, do mnogih slomljenih srca i mnoge napuštene djece.

Ljubav nije nešto nedokučivo i teško dostižno, kako nas svakodnevno uvjeravaju, autori self help literature, ona nije nešto, za čime bismo trebali, tragati čitavog života, kako bi je našli.

Bajke o srodnim dušama, postale su nešto, čime nas »šopaju«, već od najmanjih nogu. A pogotovo mi žene, tu bajku lako kupujemo.

Ali ipak, život nije američka romantična komedija, koliko god mi to, ponekad željeli. Šanse da upoznamo princa ili princezu, koja/koji će biti, apsolutno savršen za nas, zaista su male. No, težiti savršenstvu, teška je iluzija, u kojoj se mnogi izgube.

ROMANTIKA PONIŠTENA EMANCIPACIJOM

Činjenica je da danas, naravno uz novac, seks pokreće svijet. Postao je »roba«, koja se najbolje prodaje, pa je tako jedna »gospođa romantika« zajedno s »gospođom ljubavi«, postala neka zaboravljena priča.

Vremena romantizma, nježnosti, pažnje, lijepih gesti i ljubavi koja nema rok trajanja, odavno su se preselila u knjige ili na filmsko platno.

Možda još samo poneki »Werther«, živi negdje na ovom svijetu, piše divne ljubavne stihove i pati za istom ženom, koju smatra ženom svog života (mada ga nikada u životu nisam upoznala) . Možda tek poneki, vjeruju u ljubav kao sveprisutnu silu, koja potiče, inspirira i životu daje ljepotu. Možda samo rijetki od nas, zaista svim srcem, žive život, sa srcem punim ljubavi. Još samo pjesnici, vjeruju da ljubav nema rok trajanja, ali i njih je sve manje.

Vremena hipija, koji su se pozivali na ljubav i mir, odavno su samo nostalgичna priča, a Beatlesi su davno otpjevali »love is all you need«. Ima li danas ljubav uopće šansu, mjeriti se sa drugim objektima želje, kao što su novac ili seks?

Svaka čast onim nekim nježnim dušama, koje još uvijek u sebi gaje taj neki, romantičarski duh i prkose, ovim pomalo hladnim i surovim vremenima.

Možda smo i mi žene, pomalo platile cijenu romantike, kada smo tako silno, željele biti, potpuno ravnopravne. Zašto bi nam netko otvarao vrata, plaćao piće ili večeru, kada to možemo sasvim same. Možda je želja za emancipacijom, poništila romantizam. Ili ga svela, na samo poneke, većinom nametnute, dane u godini.

Romantika bi trebala biti način života. Nježnost i pažnja prema onima koje volimo, trenutak, možda sasvim jednostavan i običan, ali nekome poseban, životna strast i želja, da usrećimo nekoga. Groznim vremenima, usprkos. Nedostatku ljubavi u svijetu, unatoč.

Tada bi možda, bilo više sretnih lica koja vole i osjećaju se voljeno, tada bi bilo puno više lijepih i romantičnih priča, o kojima bi slušali.

Tada bi možda, ljubav bila nešto, za što ne treba dan i prigodna crvena ruža.

A svima vama želim, ne plišanog medvjedića na kojem piše »volim te«, niti prigodničarsku ružu ili čokoladu, već srce i život, ispunjen ljubavlju. Tada će možda i ta čokolada biti slađa, a ruža će imati još ljepši miris.

I slobodno recite, da sam utopista i nepopravljivi romantičar, ali i ja i dalje mislim, da ipak ljubav, a ne novac ili seks...makes the world go round...